

[Voigt.]

kontrollere denne kontrollant? Hvorfor kan man ikke godkende en prøveinstitution, som har sagt til fabrikanten, at den opfylder standarden? Hvorfor i alverden skal Dansk Standardiseringsråd ind og overlapper dette og godkende, at en prøveinstitution har sagt god for varen?

Handelsministeren (Per Hækkerup):

Jeg kan ikke sige andet, end at det forekommer mig rimeligt og fornuftigt, hvis man ændrer en vare, hvis man ændrer de råstoffer, der anvendes i varen, eller hvis man ændrer fremstillingsprocessen, som kan påvirke varens kvalitet, og der derved fremkommer en anden vare end den, der først forelå, at den bliver underkastet en fornyet kontrol. Jeg finder det mest betryggende, at den kontrol foregår igennem Dansk Standardiseringsråd fremfor i eventuelle andre instanser.

Glensgård (FP):

Er ministeren enig med mig i, at det efter Danmarks tiltræden af EF vil være rimeligt, at de godkendelser, der f. eks. er foretaget i Vesttyskland, også umiddelbart gælder i Danmark? Det er således i dag, at afprøvninger, der f. eks. er foretaget af, hvad vi kan kalde statsprøveanstalten i Vesttyskland, ikke umiddelbart godkendes af statsprøveanstalten i Danmark, men at vi skal igennem hele godkendelsesproceduren i Danmark også.

Kan ministeren oplyse, hvad der foregår med hensyn til harmonisering af de fælles bestræbelser, der nødvendigvis må være inden for EF af disse godkendelsesprocedurer? Jeg håber, ministeren kan bekræfte, at han er enig med mig i, at det er urimeligt, at man skal have forskellige statsanstalter inden for EF til at godkende samme produkter. Det må være rimeligt, at hvis et produkt er godkendt i ét EF-land, er det samtidig godkendt i alle andre, hvis det opfylder nogle mindstebetingelser.

Handelsministeren (Per Hækkerup):

Jeg kan oplyse hr. Glensgård om, at der findes den mulighed, at man i stedet for at anvende det dansk-svensk-finske grundlag for den mærkningsordning, man anvender over for styrt-hjelme, kan anvende en fælleseuropæisk godkendelsesordning. Hvis en sådan mærkning er foretaget, er den altså også godkendt herhjemme. Idet jeg går ud fra, hr. Glensgård er vidende om, at hr. Voigt har stillet det tilsvarende

spørgsmål til justitsministeren – ellers tilråder jeg bedre kommunikation inden for fremskridtspartiet – skal jeg henvise til det skriftlige svar, man har bedt om at få fra justitsministeren på dette spørgsmål.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Halvgaard (FP) til undervisningsministeren:

»Agtter ministeren at gennemføre regler i folkeskolen, der dels sikrer elever og lærere den fornødne arbejdsro, dels sikrer børnene mod vold i frikvartererne samt til og fra skole, og vil ministeren drage omsorg for, at § 44 i lov om folkeskolen opfyldes efter hensigten?«

(Spm. nr. 164).

Skriftlig begrundelse.

Det er en kendsgerning, at undervisningen mange steder ikke kan gennemføres på forsvarlig vis. Hærværk, vold og uopdragenhed bringes daglig frem i dagspressen, f. eks. i Ekstra Bladet den 1. og 2. december 1976. Disse forhold afspejler tydeligt skolens og dermed lærernes magtesløshed. Sådanne problemer har befolkningen krav på bliver løst hurtigst muligt.

Halvgaard (FP):

Det er en misforståelse, hvis man bilder sig ind, at gennemførelsen af den nye folkeskolelov har løst problemerne i folkeskolen. Et af de største problemer, der stadig eksisterer ved et utal af skoler landet over, er disciplinkrisen. Ved efterhånden flere og flere skoler er der ingen arbejdsro i klasserne, så mængder af undervisningstid spildes af disciplinære årsager. Enkelte elever i en klasse er i stand til at ødelægge undervisningen for hele klassen. Råben og skrigen, banden og ukvemsord til lærerne er ikke ualmindeligt. Hvad skal læreren gøre, når elever bevidst forstyrrer undervisningen? Hvad skal man stille op med elever, der gentagne gange lader være med at aflevere hjemmeopgaver? Hvad skal skolen stille op med elever, der jævnlig kommer for sent? Lærerne står i dag magtesløse over for disse problemer og er i en vanskelig situation.

Naturligvis har disciplinære problemer eksisteret, så længe der har eksisteret undervisning af børn, men enhver, der kender folkeskolen indefra, kan bekræfte, at problemet bliver større dag for dag. Det nugældende disciplinærcirkulære nr. 97 af 1967 indebærer ikke nogen